

PRÒLEG

Va ser iniciativa d'un soci. Jubilat i membre de RELLA, Associació de Mestres i Professorat Jubilats, suggeria que deixéssim constància de vivències i ocurrencies personals sobre una circumstància que ens pressionava, aïllava, emmudia, apartava... No s'entenia el context, però va aparèixer la manera de reaccionar amb serenor contra el virus. La resposta de la gent de la l'Associació no es va fer esperar. De manera individual donàvem resposta i reaccionàvem al context d'una situació col·lectiva.

La proposta era escriure allò que fos *En temps de coronavirus*, i concretament durant els dies del confinament general. Ara tenim a les mans el recull d'escrits, fotos i dibuixos que, de manera individual i espontània, manifestaven la resistència silenciosa i solitària d'aquest col·lectiu inquiet i inconformista.

Les mostres que tens al davant són un ventall de reaccions a aquesta situació provocada, sobtada, desconeguda, insòlita, imprevisible... Tothom hi diu allò que viu i com ho viu. Anem des de l'observació fins a la imposició d'allò que vivim; des de la reflexió fins a la rebel·lió d'allò que suportem; des de la incomprensió fins a l'anàlisi d'allò que no volem... I així, hem deixat un text, foto o dibuix signat i sumat als altres. Tenim un recull d'un temps que encara no hem superat i que encara no entenem com ha d'acabar, però que desitgem que sigui aviat i de la millor manera.

La incertesa d'aquest temps contemporani no té paral·lel en temps passats ni ha de quedar com a herència de temps futurs. Voldríem que, en llegir els nostres textos i observar els nostres dibuixos i fotos, hi trobis tu, amic lector, alguna cosa que hauries volgut escriure, dibuixar o fotografiar com a testimoni del temps actual o miratge cap al temps futur. Voldríem que hi sabessis descobrir la saviesa que ens dona l'edat i l'aprenentatge del temps viscut.

Aquest és el nostre objectiu: acostar-te a com hem viscut un temps desgraciat per al col·lectiu i com l'hem convertit en un temps personal enriquit. *Tempus fugit*; el temps personal no es recupera; deixar-lo passar sense viure'l és morir, escriure'l és immortalitzar-lo!

Les darreres paraules són per fer un reconeixement específic a Joan Cusidó, que ens ha il·lustrat tots els textos, de manera voluntària i amb delicada exquisidesa. Gràcies, Joan!

Maria Altisent i Quim Lázaro